

Ավետիք Իսահակյան

Անդարձ գնացած

Անպերն են իջնում բարձր քերձերից,
Թռչնակրս ինչո՞ւ այսքան ուշացավ,
Դողում է սիրտս մռայլ կասկածից,
Ու մութը քանի գնաց , թանձրացավ:
Եվ ճեղքելով անպ ու մշուշ՝
Անգղն եկավ՝ ճանկերն արյուն...

Ու մութը քանի գնաց, ծանրացավ,
Սիրտըս հուսաբեկ՝ լալիս է տխուր.
Իմ խողճ թռչնակս, արդյոք, ի՞նչ եղավ,
Վայում է քամին դաշտերում թափուր:
Եվ ճեղքելով մլարն ու մութ՝
Անգղն եկավ՝ կտուցն արյուն...

1903